

[Sri R. Venkataraman]

[9th August 1965]

the producers in the private sector to market their goods at favourable rates. This Corporation has granted loans to the tune of Rs. 20 lakhs till 31st July 1965. It will be granting loan totaling about Rs. 40 lakhs by 30th September 1965.

IV.—DISCUSSION ON THE DRAFT OUTLINE OF THE
FOURTH FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

MR. CHAIRMAN : Before the Hon. the Minister for Industries replies to the debate, Sri K. Anbazhagan will speak. He will limit his speech to half an hour.

* திரு. க. அன்பழகன் : சட்ட மன்ற தலைவர் அவர்களே, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினுடைய நகல்மீது சில கருத்துக்களை கூறுவதற்கான நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்ததற்கான நன்றி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பேசுகின்ற காலத்தை அறுதியிட்டு 30 நிமிடம் எனத் தாங்கள் சொல்லி இருக்கிறீர்கள். மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலே குறிப்பிட்ட இலக்கை மீறியும் அத்திட்டம் போயிருக்கிறது. சில இடங்களிலே தொடராமலும் நின்றிருக்கிறது. இலக்கை மீறுவதும் தொடராமல் இருப்பதுமான நிலைமைகள் காரணமாக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் சாதனைகளை எண்ணிப் பார்த்து அந்த அடிப்படையிலேதான் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை எந்த அளவுக்கு வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும் என்பதை ஊக்கக் முடியும். அது குறித்து அமைச்சர் அவர்களேகூட மூன்றாவது திட்டத்தினுடைய முடிவை ஒட்டித் தான் நான்காவது திட்டத்தைக் கணவேண்டுமென்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். புள்ளி விவரங்களை வைத்துப் பார்க்கிற போது, அந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் பெருகிப் பெருகித் தோன்றுகிற போது அந்தப் புள்ளிகள் நமக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தால்கூட அந்தப் புள்ளி விவரங்களுக்கு ஒப்ப கிடைக்கக்கூடிய பலன் முழுவதும் மக்களுக்குச் சரியான முறையிலே கிடைக்காத போது குறைபாடு தோன்றத்தான் செய்கிறது. அதன் காரணமாக நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரவேண்டிய நேரத்தில் இந்த திட்டத்தையே கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்ற கருத்து ஒரு சிலருக்கும், அதை ஒத்திப்போடவேண்டும் என்ற எண்ணம் வேறு சிலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த மூன்று திட்டங்களும் முழுமையுடைய திட்டங்களாக முடிந்திருந்தாலாவது இன்று ஓய்வு கொள்ள முடியும். இந்த திட்டங்களெல்லாம் ஓரளவு நல்ல முறையிலே நிறைவேறி ஓரளவு நிறைவேறுதல் கட்டத்திலே இருக்கிற காரணத்தாலே இடைநிலையிலே நிறுத்தப்பட்டால் அதனால் பல திட்டங்களுக்கு குந்தகம் வருவது மட்டுமல்ல, அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட சில வகை முன்னேற்றத்தையுங்கூடத் தடுத்துவிடக் கூடும். விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிற மோட்டாரை நிறுத்துகிற போது விரைந்து ஓடுகின்ற மோட்டார் நிற்பதற்குப் பதில் குளிர்ந்துபோல் ஒரு இக்கட்டான நிலைமை தோன்றக்கூடும். ஆகவே இதை எண்ணிப் பார்த்து நான்காவது திட்டத்தை முறையோடு நிறைவேற்றுவது அவசியம் என்ற கருத்தையே நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

9th August 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

அமைச்சர் அவர்கள் இந்த நகலைத் தந்தபோது பல புள்ளி விவரங்களை தந்து இருக்கின்றார்கள். அந்தப் புள்ளி விவரங்களிலே பல மூன்றாவது திட்டத்திலே ஏற்பட்ட குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சில அந்தக் குறைபாடுகளைத் தெளிவாகக் காட்டவில்லை.

உணவு உற்பத்தியைப் பொருத்தவரையில் இன்றைய தினம் நாட்டு மக்கள் மிகப் பெரிய கவலைக்கு ஆளாக இருக்கிறார்கள். அதிலும் 'ரேஷனிங்' என்ற சொல் காதிலே விழுந்தவுடனேயே பலருக்கு கலக்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த 'ரேஷன்' அளவுக்கு நிலைமை பாதகமாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது என்றால் இதற்குப் பின்னர் இன்னும் பெரிய பஞ்சம் வரக்கூடுமோ என்ற சந்தேகம் வருகிறது. பஞ்சம் வராது என்று நம்ப இடம் இருந்தால்கூட, மக்கள் இந்த உணவுப் பிரச்சனையிலே பல தொல்லைக்கு உள்ளார்கள் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. முதலமைச்சர் அவர்களே கூடத் தமது உரையிலே

"These difficulties are real and cannot be slurred over. But we should not let these difficulties overwhelm us and bring the process of development to a halt. The difficulties which our National economy is currently faced with are due largely to the failure of agricultural production to come up to the earlier expectations"

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எதிர்பார்த்த இலக்கைத் தொடராத காரணத்தாலே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் தனது உரையிலே தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் எதிர்பார்த்த இலக்கை தொடராததற்கு என்ன என்ன காரணம் என்பது சரியாக ஆராயப்பட்டிருக்கிறதா என்று நாம் பார்க்கிறபோது முழு அளவுக்கு ஆராயப்படவில்லை என்று நான் உண்மையாகவே வருத்தப்படுகிறேன். மூன்றாவது திட்டத்தில் குறிப்பாக ஒவ்வொரு ஏக்கரிலேயும் விளைகின்ற தானியங்களின் அளவைப் பல்வேறு வகையான தானியங்களைப்பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் காட்டுவது இது. அரிசி விளைச்சல் 1951-ல் 1,016 ராத்தல், 1955-56-ல் 1,213 ராத்தலாக, 200 ராத்தல் அளவுக்கு, 20 சதவிகிதம் உயர்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் அந்த உயர்வு 1960-61-லே வெறும் 1,261 ராத்தலாகத்தான் இருக்கிறது. அதில் வளர்ச்சி கிட்டவில்லை. வேண்டுமானால் போதுமான உரம் கிடைக்கவில்லை என்று காரணம் சொல்லக்கூடும். ஆனால் அதுமட்டுந்தான் காரணமா என்று ஆராய்ந்தால், வேறு பல காரணங்களும் இருக்கக்கூடும்.

அதே போல இன்னொரு பயிரைப்பற்றி பார்க்கிறபோது கம்பு 1950-51-ல் 400 ராத்தலாக இருந்தது. பல திட்டங்கள் போட்டதற்குப் பிறகு 1955-56-ல் 372 ராத்தலாக குறைந்து திடீரென்று 1960-61-ல் 550 ராத்தலாக உயர்ந்து இருக்கிறது. அதே போல இன்னொரு பயிரைப் பார்க்கிறபோதும், பருத்தி 1950-51-ல் 120 ராத்தலாக இருந்தது. 1955-56-ல் 110 ராத்தலாகக் குறைந்து 1960-61-ல் 149 ராத்தலாக உயர்ந்து இருக்கிறது. எனவே இது புள்ளிவிவரங்களை சேகரிப்பதிலே இருக்கிற குறைபாடுகளின் விளைவாக இருக்குமோ என்று கூட ஐயுறுகிறேன். இந்த புள்ளி விவரங்களை முழு அளவுக்கு நம்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் சூழ்நிலை இல்லை என்பதை நான் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

3-30
p.m.

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th August 1965]

அடுத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது புதிய நிலங்களை பயிர்ச் செலவுக்குக் கொண்டுவருவதன் மூலம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்று 7 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்தைப் பயிர்ச் செலவுக்குக் கொண்டுவரப் பெரிய திட்டத்தை மேற்கொள்வதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே போதிய அளவு நிலம் புதிய பயிர்ச் செலவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை. அதற்கு ஊக்கம் அளிக்கப் போதிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. நீர்ப் பாசனத்துக்காக போதிய புதிய வாய்ப்பு இங்கே இல்லை என்று சொன்னாலும் நிறைவேற்றப்பட்ட நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் பொது மக்கள் எந்த வகையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள வழி வகுக்க வேண்டுமோ அப்படி வழி வகுக்கவும் தவறி இருக்கிறார்கள். பரம்பிக்குளம்-ஆளியாறு பல் நோக்கு திட்டம் 1964 மார்ச்சிலே ஒரு லட்சம் ஏக்கருக்கு நீர்ப்பாசனம் தர முடியும் என்று கூறப்பட்டது. அந்த இலக்கை அடையாததற்குக் காரணம் பொது மக்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லை என்று சொல்வார்கள். பொது மக்களிடம் பல குறைபாடுகள் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் 50 விழுக்காடு அளவுக்குத்தான் அத்திட்டம் நிறைவேறி இருக்கிறது. மிச்சம் 100-க்கு 50 விழுக்காடு நீர்ப்பாசன வசதி அவர்களுக்கு ஒழுங்காக தாமுடியாத காரணத்தால் விளைபொருளை அதிகப்படுத்தக்கூடிய கடமை தவறிப்போய் இருக்கிறது.

அதேபோன்று பல்வேறுவிதமான புதிய விவசாயக் கருவிகளை யெல்லாம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நாங்கள் விவசாயிகட்கு வழங்குவோம் என்று சொன்னார்கள். பிறகு கருவிகளை வழங்க முடியாத நிலைமையிலே நிறுத்தி இருக்கிறார்கள். அப்படி நிறுத்தப்பட்ட கருவிகளின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டு அந்தக் கருவியை உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் நிறுத்தி விட்டதே காரணம் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி சில கருவிகளும் தரப்படவில்லை.

அதேபோல மற்ற வகையில் எண்ணிப்பார்ப்போமானால் தழை உரத்தை உற்பத்திச் செய்வதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட உற்பத்தி அளவை எட்டிப் பிடிக்க முடியவில்லை.

இப்படிப் பல்வேறு காரணங்களாலே—சிறு சிறு காரணங்களாக இருக்கலாம்,—அதனாலே விளைபொருள்கள் தேவையான அளவு உற்பத்தி செய்ய முடியாத காரணத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியை உண்மையாகவே நாம் மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். புதிய திட்டங்கள் போட்டுவிடுவதாலே மட்டும், நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நாங்கள் இவ்வாறு திட்டங்களை நிறைவேற்றப்போகிறோம் என்று சொல்கிற காரணத்தாலே மட்டும், அந்தத் திட்டங்களை அப்படியே நிறைவேற்றப் போகிறார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியும் என்று நம்புவதற்கு காரணம் இல்லை, பெரும் பகுதியை நிறைவேற்றுவார்கள் என்பதிலே ஐயமில்லை. ஆனால் சொல்லுகிற ஒவ்வொரு புள்ளி விவரமும் அப்படியே நிறைவேற்றப்படுமா, அல்லது ஏற்றுக்கொள்

9th August 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

ளப்பட்டிருக்கிற ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட தலைப்பிலும் அந்தக் கடமைகள் அவ்வாறே நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா, என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இப்போது கேள்வி நேரத்தில் அமைச்சரவர்கள் பதில் அளித்த போது சொல்லி இருக்கிறார்கள், ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைக் காட்டிலும் சில தலைப்புக்களிலே அதிகமாகவே புதிய தொகை ஒதுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் முன்னாலே சொன்ன திட்டங்கள் பல கைவிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை எண்ணிப்பார்க்கிறபோது அவையெல்லாம் நியாயமான காரணங்களாலேதான் கைவிடப்பட்டன என்று சொல்ல முடியாது. போதுமான ஊக்கம் காட்டாத காரணத்தாலே கைவிடப்பட்ட போதுமான முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளாத காரணத்தாலே கைவிடப்பட்டிருக்கின்றன என்று கருதவேண்டும். யூனியர்சல் ஆட்டோபிரேம் என்ற கருவி வழங்குவது 1962-63-ஓடு நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையிலே சிறிய பகுதிதான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. நவீன விவசாயக் கருவிகளுக்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 20 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. பதினொரு லட்சம் மிச்சம் இருக்கிறது. பணம் போய் விடவில்லை என்பது தெரியும். ஆனால் அந்த வகையிலே உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்ற கடமை தடைப்பட்டிருக்கிறது. பசுந்தழை உரத்துக்கு ஒதுக்கியது 25 லட்சம். நடைபெற்றது 8,65,000. அதே போல இந்த விவசாய தொடர்புடைய கிராமப் பல்கலைக் கழகம் தொடங்குவதாக கருத்து இருந்தது. அது அடையாளத் தொகை ஒதுக்கியதோடு நின்றுபோய்விட்டது. விவசாயக் கால்நடை மருத்துவ கல்லூரிகளை விரிவு படுத்த ரூ. 5,62,000 ஒதுக்கப்பட்டது மூன்றாவது திட்டத்திலே. அந்தத் தொகையும் செலவிடப்படவில்லை. இந்தச் செயலையும் நடத்தத் தொடங்கவில்லை. தீவிர விவசாய மாவட்டத் திட்டத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 150 லட்சம். ஆனால் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 56.83 லட்சம். அதே போல துணை உழவுப் பொருள் உற்பத்தியை பெருக்குவதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 10 லட்சம். செலவழிக்கப்பட்டது ஒரு லட்சம் ரூபாய் அளவு.

மற்றொரு கருத்து நில உடமைகளையெல்லாம் ஒன்று படுத்த வேண்டும் என்பது. உரிமைகளை ஒன்றுபடுத்துவது அல்ல. விளை நிலங்கள் தனித்தனியாக துண்டு துண்டாக இருக்கிற காரணத்தாலே விவசாயத்தின் வளர்ச்சி தடைப்படுகிறது என்பதால் சிறு சிறு துண்டு நிலங்களை ஒன்றுசேர்த்து அமைத்து விளைச்சலைப் பெருக்க அடையாளத் தொகை ரூபாய் ஒரு லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டது. அந்த வகையிலே செலவு ஏற்படவில்லை. துணைக் கிணறுகள் அமைப்பதற்காக 50 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் துணை போடும் கருவிகள் இல்லாததாலோ என்னமோ அந்தத் தொகை செலவழிக்கப்படவில்லை. புதிய கிணறுகள் வெட்ட 100 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது; 400 லட்சம் வரை அதிகமாகவே அதில் செலவழிக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் காரணமாக ஒரு வேளை துணைக் கிணறுகள் திட்டம் கைவிடப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன். தனிப்பட்டவர்களுக்கு

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th August 1965]

உதவும் திட்டங்கள், கடன் திட்டங்கள் இலக்கை மிஞ்சிவிடுகின்றன. அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் இலக்கிற்குக் கீழே விழுகின்றன. இதைப் பார்க்கும் போது, தனிப்பட்டவர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய நெருக்கடி அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. இதன் காரணமாக அரசாங்கத்தால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட முடியாது போகின்றன. கால்நடைப் பண்ணைகள் அமைக்க 50 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 40,000 ரூபாய்தான் செலவு செய்யப்பட்டது. கால்நடை இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தைத் தொடங்கப் போவதாக சொல்லியிருந்தார்கள். அந்தத் திட்டத்தை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளாததால் அது தொடங்கப்படவில்லை. விவசாய ஆராய்ச்சிக் கழகத்திற்காக 7½ லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 2½ லட்சம் ரூபாய் கூடச் செலவாகவில்லை. உருக்கு உருளைகள் ஆலைக்காக 3 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 15,000 ரூபாய்தான் தொடக்க நிலையில் செலவழிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் மற்ற வகையில் கைத்தறிநெசவாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து தருவதற்காக 3 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 48.3 ஆயிரம் ரூபாய்தான் செலவழிக்கப்பட்டது. பலநோக்குப் புள்ளிகள் துவக்க 39 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 8 லட்ச ரூபாய் தான் செலவழிக்கப்பட்டது. உயர் இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கு 16 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 15 ஆயிரம் ரூபாய்தான் செலவழிக்கப்பட்டது. ஜூனியர் தொழில் துட்பப் பள்ளிகளுக்காக 100 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, 48 லட்ச ரூபாய் தான் செலவழிக்கப்பட்டது. தொழு நோய்த் தடுப்பிற்காக 60 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. 30 லட்ச ரூபாய்தான் செலவழிக்கப்பட்டது. மாணவர்களுக்கு மருத்துவ வசதி அளிக்க 10 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது, செலவழிக்கப்பட்டது 37 ஆயிரம் ரூபாய் தான். இவ்வாறு பல திட்டங்களில், வகுக்கப்பட்ட இலக்குகளை அரசாங்கம் அடைய வில்லை, ஒதுக்கப்பட்டது, பணம் மிச்சமின்றி செலவழிக்கப்படவில்லை. பணம் திசை திருப்பிவிடப்பட்டிருக்கக் முக்கியமான காரியங்களுக்காக இவ்வாறு பணம் திசை திருப்பி விடப்பட்டிருப்பதாக மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் வாதிக்கக்கூடும். அவர்களுக்கு வாதத் திறமை நிறைய உண்டு. மூன்றாவது திட்டத்தில் இந்த நிலைமையைப்பார்க்கும் போது நான்காவது திட்டமும் இதே பாதையில் தான் செல்லுமோ என்ற ஐயப்பாடு ஏற்படுகிறது. எந்த எந்தத் திட்டங்கள் கைவிடப்படுகின்றன, அவை எந்த எந்த ஆண்டில் கைவிடப்படுகின்றன, அதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதை அரசாங்கம் அவ்வப் போது தெரிவித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

3-40
p.m.

உணவு உற்பத்தியை எடுத்துக்கொண்டால், ஒவ்வொரு சிறு நிலப் பகுதியிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய காரியங்கள் முழு அக்கறையுடன் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நம் நாட்டில் உணவு உற்பத்தியை கணிசமாகப் பெருக்க முடியாது. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பெரும் செல்வந்தர்கள் விவசாய உற்பத்திப் பெருக்கத்தில் அக்கறை செலுத்துவதில்லை. ஏழை விவசாயிகளும் நிலத்தோடு கட்டிப்புரளத் தயாரா

FOURTH FIVE-YEAR PLAN

9th August 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

யில்லை. இந்தநிலையில் விவசாயிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு சிறு வழியையும் அரசாங்கம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மதிப்பிற்குரிய எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர், நம் நாட்டில் டிராக்டர்களைக் கொண்டு உழக்கூடிய நிலைமையில் பெரிய பரப்புடைய அளவில் நிலம் இல்லை என்று குறிப்பிட்டார். டிராக்டர் போன்ற பெரிய கருவிகளை எல்லோரும் பயன் படுத்தக்கூடிய நிலைமை நம்நாட்டில் இல்லை. இரண்டு அல்லது நான்கு மாடுகளின் சக்தியைப் பயன்படுத்தி இயக்கக்கூடிய அளவில் ஒரு சிறு டிராக்டரோ அல்லது சிறு கருவியோ இருக்குமானால், அத்தகைய கருவிகளை இந் நாட்டில் ஒவ்வொரு சிறு விவசாயக் குடும்பமும் கையாள முடியும். இந்நாட்டில், பல பாதைகளில் ஒரு முறை பெரிய டிராக்டர் சென்றால், டிராக்டர் சென்ற வழியான களிமண் பாதை அழிந்துபோய்விடுகிறது. நம் நாட்டிற்கு ஆள் நின்று கொண்டு செலுத்தக் கூடிய டிராக்டர்கள் வேண்டும், ஜப்பானில் செய்யப்படும் ஒருவிதக் கருவியை—இயந்திரத்தை—பயன்படுத்த ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்று நான்காவது திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறை எளியவர்களும் பயன் படுத்தக் கூடிய அளவிற்குக் கொண்டு வரப்படவேண்டும். இந்த இயந்திரம் சாதாரணக் குடியானவர்களுக்கும் கடன் உதவி அடிப்படையில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் தான் விவசாயிகளுக்கு விவசாயத்தில் ஊக்கம் ஏற்படும். இந்த நாட்டில் இப்போது கால்நடைகள் ஏராளமாக இருந்தாலும் கால்நடைகள் செல்வமாக செழிப்பா இல்லை. குழந்தைச் செல்வமே இப்போது இந்த நாட்டில் செல்வமாக இல்லாதது போல கால்நடைகளும் இப்போது இந்நாட்டில் செல்வமாக இல்லை. எனவே விவசாய இயந்திரங்களை சிறிய அளவுடையதாகப் பெருக்கினாலேயே உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியுமா?

மேலும், பொது மக்களின் நிலைகளுக்கேற்ப அரசாங்கம் செயல்பட வேண்டும். மக்களுக்கு அதிக ஆசைகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை பூர்த்தி செய்ய அரசாங்கம் முன்வராததினால், ஏற்படும் சூறைகள் பல. நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தினால் அதிகப் பலன் ஏற்படும் என்று பொதுமக்கள் எதிர்பார்த்தனர். அச்சட்டத்தினால் தங்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் என்று ஏழை விவசாயிகள் எதிர்பார்த்தனர். அச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததால் அரசாங்கத்தால் எத்தனை ஏக்கர் நிலம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்று கேட்கப்பட்டபோது, 125 ஏக்கர் நிலம் அரசாங்கத்திற்கு வந்ததாக மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் தெரிவித்தார். ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் கணக்கில் அது 45 ஏக்கர்கான் என்றும் சொன்னார். இவ்வளவுதான் இன்றளவும் உள்ள நிலை என்றால் இந்தச் சட்டத்தினால் தங்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்த ஏழை விவசாயிகள் ஆசை நிறைவேறவில்லை. கூட்டுறவு முயற்சியிலும் உணவு தானிய உற்பத்தி பெருகவில்லை. கூட்டுறவுப் பண்ணை என்றாலே அங்கு ஊழல்கள் இருக்கும் என்ற எண்ணம் தான் பொதுமக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நிலைமை இப்படி இருந்தால் விவசாயிகளுக்கு உழவுத் தொழிலில் எப்படி ஆர்வம் பிறக்கும்? அந்த ஆர்வம் இல்லாவிட்டால், எப்படி விளைச்சலைப் பெருக்க முடியும்? புள்ளி விவரத்திலேயே பலன் காட்டிவிடலாம்.

[திரு. க. அன்பழகன்]

[9th August 1965]

என்பது அரசாங்கத்தின் நோக்கமாக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்குமா? இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத் துவக்கத்தில் 47 லட்சம் மெட்ரிக் டன்னாக இருந்த விளைச்சல் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதியில் 57 லட்சம் மெட்ரிக் டன்னாக உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 70 லட்சம் டன்னாக உயர்ந்திருக்க வேண்டும். அது அப்படி உயர்ந்திருக்க வேண்டுமானால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 13 லட்சம் டன் கூடுதலான தானிய உற்பத்தி செய்திருக்க வேண்டும். 13.5 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவு உயர்த்த முடியாத நிலைமையினால் தானிய உற்பத்தி 65 லட்சம் மெட்ரிக் டன்னாகத்தான் இந்த ஆண்டு முடிவில் நமக்கு கிடைக்கும் என்று தெரிவித்தார்கள். அதே நேரத்தில் 82 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவை வருகின்ற திட்ட காலத்தில் எட்டிவிடுமென்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் 16.5 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவு ஏன் கடந்த காலத்தில் கிடைக்கவில்லை என்று ஆராய வேண்டும். உற்பத்தி அளவில் குறை இருக்கிறது என்று உணர்ந்தால், பருவ கோளாறுகள் இருந்தாலும் சரி, இந்த தடவை வந்தது அடுத்த தடவை வராதா, என்ற கேள்வி வரும். அது எதனால் ஏற்பட்டிருந்தாலும் 82 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவு நிச்சயமாக எட்டிப்பிடிக்க முடியுமா, என்று நிபுணர்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அதை நிறைவேற்றுவதற்கு வழிவகை காண வேண்டுமென்று இந்தத் திட்டத்தைப் பொருத்தவரையில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாகக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நாட்டில் கல்வி என்பது மக்களுடைய உரிமையாக மாறி வருகிறது. மக்களுடைய உரிமையாக இருக்கிற கல்வியை மக்கள் அலைவருடைய தேவையையும் நிறைவு செய்யும் வகையில் நடத்தியாகவேண்டும். மக்கள் அனைவருக்கும் பரவலாக வழங்கப்படுகிற காரணத்தால் கல்வியின் தரம் குறைந்துபோனால் கவலைப்படமாட்டோம் என்றும் விட்டுவிட முடியாது. அதற்கு வரைமுறை செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் கல்வித் திட்ட முறையை மாற்றக் கூடாது, என்று கல்வி நிபுணர்களாக உள்ள எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதை மறுப்படியும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். கல்வியைப் பற்றியும் பாட்டத் திட்டங்களைப்பற்றியும் நிபுணர்கள் சொல்கிற கருத்துக்களை மறுப்பவன் அல்ல நான். நடைமுறையில் ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளில் பதினொராவது வகுப்பு படித்த பிறகு பி.யு.சி. வகுப்பில் படிக்கத் தேவை இல்லாமலே மேலே செல்வதற்கான நிலையை ஏற்படுத்த எண்ணுவதாக அரசாங்கத்தால் முன்னர் தெரிவிக்கப்பட்டது. பதினொராவது ஆண்டு என்று சொல்கிறபோது பி.யு.சி. வகுப்புக்குச் சமம் அது என்று சொன்னார்கள். அந்தத் தகுதியையும் தரத்தையும் காப்பாற்ற முடியாத காரணத்தால் பத்தாவது வகுப்புக்கு ஈடாக அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது பதினொராவது வகுப்பு தேரிய மாணவர்கள் பி.யு.சி.-யில் இடம் பெற முடியாமல் இடர்ப்பாடு அடைகிறார்கள். திருச்சி, சென்னை போன்ற பெரு நகரங்களில் ஆயிரம், ஐநூறு அளவில் மாணவர்கள்

9th August 1965]

[திரு. க. அன்பழகன்]

கல்லூரியில் இடம் கிடைக்கவில்லை என்று கல்லூரி கல்லூரியாக ஏறி இறங்குகிறார்கள். அதற்காக மட்டும் நான் வாதாடவில்லை. இந்த இடர்ப்பாடு அடுத்த ஆண்டு வளராதா என்று அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். நான்காவது திட்டத்தில், இடைநிலைக் கல்வியில் ஏற்கனவே எட்டு லட்சம் மாணவர்கள் இடம் பெற்றிருந்தால், 12 லட்சமாக அதை உயர்த்தப்போகிறோம், என்று புள்ளி விவரம் சொல்லும்போது ஆண்டுக்கு ஒரு லட்சம் மாணவர்கள் அதிகமாகும்போது அதன் விளைவாக 50 ஆயிரம் பேர் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வில் அதிக இடம் பெறும்போது, கல்லூரியில் ஏற்படுகிற இட நெருக்கடி நிலையை எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். கல்வித் திட்டம் மாணவர்களுக்கு இடம் தரவேண்டுமென்றால், தொடக்க நிலையிலிருந்து ஆதாரக் கல்விப் பயிற்சி தொடங்க வேண்டுமென்றார்கள். ஆதாரப் பயிற்சி கல்விக்கு அதிகமாக வரவில்லை. ஆனால் அந்த நோக்கத்தோடு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றால், ஏறத்தாழ 13, 16 வயது பிள்ளைகள் சில தொழில்களைக் கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் கல்வித் திட்டம் அமைய வேண்டும். ஜூனியர் டெக்னிகல் ஸ்கூல் என்று இளைஞர்களுக்கான பள்ளியைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இன்றியமையாத பாடமென்ற முறையில் ஒன்பதாவது, பத்தாவது வகுப்பில் படிக்கிற மாணவர்கள் பி.யு.சி. வகுப்புக்கு வரவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் இல்லாத அளவுக்கு 9, 10 வகுப்பில் பல நோக்குக் கிளைகளாக பிரிக்கப்பட வேண்டும். மாணவர்கள் விரும்புகின்ற பாடங்கள் இருக்கவேண்டும். கல்லூரிக்குச் செல்ல நினைக்கிறவர்களுக்கு வேண்டிய பாடங்கள் இருக்க வேண்டும். நான் மாணவரைக் கை இருந்தபோது பத்தாவது வகுப்பில் சிறப்புப் பாடம் எடுத்து கொள்வதற்குப் பதிலாக ஒன்பதாவது வகுப்பில் எடுக்கும் நிலை இருந்தது. அப்படி காலம் அளிக்கப்படும்போது என் நினைவு ஒரு துறையை ஏற்றுச் செல்ல தொடங்குகிறது. தொழில் துறைக்கு ஏற்றதாக, விவராயத்திற்கு ஏற்றதாக, கலைப்பகுதிக்கு ஏற்றதாக, இப்படி பல பகுதிகளில் மாணவர்கள் சிறப்புத் துறையில் படிக்கத் தக்க வகையில் பாடுபாடிருந்தால் ஒரே துறையை நோக்கிப் போய்கொண்டிருக்கும் நெருக்கம் இருக்காது. இப்போது விஞ்ஞான பாடங்களுக்குத்தான் மாணவர்கள் விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள். கலைத் துறையில் அதிக இடம் தர முடியும் என்றும், விஞ்ஞானத் துறையில் போதுமான லேபரட்டிகள் இல்லை என்றும், ஆகையால் அதைத் தந்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்கிறார்கள். மாணவர்கள் திருப்தி அடையவில்லை. சில இடங்களில் சேராமல் இருக்கலாம். மாணவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்புகின்ற பாடங்களை அளிக்கமுடியாத நிலையில் பல இடங்களில் இண்டர் மீடியட் கல்லூரிகள் நடத்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுத்தி, பட்டத் துறைப் படிப்புத் தேவையில்லை என்ற அளவுக்கு கல்லூரிகளாக இருக்கும் வாய்ப்பு இருந்தும், பல நகரங்களில் இடைநிலைப்பாடக் கல்வி, இண்டர்மீடியட் கல்வி, இரண்டாண்டு காலத்தில் விவசாயப் பயிற்சி, ஆசிரியர் பயிற்சித் கல்லூரி, ஹெல்த் இன்ஸ்பெக்டர் பயிற்சி என்பதுபோன்ற சுகாதார துறைக்கான வகுப்புகளை வைக்கலாம். பத்தாவது வகுப்புப் படித்த மாணவர்கள் பல துறைகளில் போகும் முறையில் கல்வி சீர்திருத்தப்படவேண்டும்.

3-50
p.m.

[திரு. க. அன்பழகன்]

[21st August 1965]

கல்வித் தரத்தைப்பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. பல்கலைக் கழகம் அதைக் கவனிக்கவேண்டும். பதினாறு வயதுக் கட்டாயக் கல்வி அளிக்க முயற்சிக்கப்படுகிறது. பதினாறு வயதுக்கு மேல் கட்டாயக் கல்வி அளிக்கின்ற கொள்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்கிறபோது, கட்டாயம் அந்தப் பள்ளிகள் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து படிக்கிற அளவுக்கு விரிவாக நடத்தப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு துறையிலும் அவர்கள் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடும் நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதற்கேற்ப கல்வித் துறையில் ஏதாவது ஒரு சீர்திருத்தத்தை செய்தால்தான், இவ்வளவு பொருள் கல்வித் துறைக்காக செலவழிப்பது மிகுந்த பலனைத் தருமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆசிரியர் பயிற்சி பெற விரும்புகிறவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சி விண்ணப்பங்களை அனுப்பி அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை என்று வருந்துகின்றனர். ஐந்தாறு பேர் விண்ணப்பித்தால் 300 பேர்களுக்குத் தான் இடம் கிடைக்கிறது. அந்த நிலைமை மாறினால் தவிர கல்வித் துறையில் போதுமான திறமை வாய்ந்த ஆசிரியர்களைத் தோற்றுவிக்க முடியாது. கல்வித் துறை மக்களிடத்தில் குறையை உண்டாக்காமல் இருக்காது.

அடுத்து வருகிற ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 750 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நம்முடைய மாநிலத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட முடியும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். 65 கோடி அளவுக்கு மத்திய சர்க்கார் ஊக்குவிக்கும் துறையில் செலவழிக்கவேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னரே முன்னராவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கம் அளிக்க இருந்த சில பல கோடி ரூபாய்களைப் பெறவேண்டிய மாநில அரசினர் பெருமல் தவறியிருக்கிறார்கள்.

இந்திய முறை மருத்துவத்திற்குப் பல கோடி ஒதுக்கியிருந்தார்கள். அதில் மாநில அரசு பெறவேண்டிய பகுதி பெறப்பட்டதா என்று தெரியவில்லை. இந்திய மருத்துவக் கல்வி விரிவுப்படுத்த படவேண்டுமென்ற வேண்டுகோள்கள் இருந்தன. சென்னையில் இருந்த கல்லூரி 'இண்டிகிரேட்டட்' மெடிகல் காலேஜ் என்று மாறி விட்டது. மாணவர்கள் விருப்பத்தை டீட்டாயம் மாறியிருக்கலாம். வேண்டுமானால் இந்திய மருத்துவக் கல்லியின் தனிச் சிறப்பை உணராமல் இருந்தது தவறாகும். பாளையங்கோட்டையில் துவங்கினால் தென்காசியில் நடந்தாலும் சென்னையில் அதற்கு ஒன்றியமையாத தேவை இருக்கிறது. சென்னையில் ஒன்று சேர்த்து இரண்டு கல்லூரிகளையும் துவங்க அரசாங்கம் நிச்சயமாக முன்வர வேண்டும். சித்த வைத்திய முறையை தமிழ் நாட்டைத் தவிர வேறு எங்கும் அறிந்தவர்கள் இல்லை. உயர்ந்த நிலையில் வளர்ந்த மருத்துவம் அது. ஆயுர்வேத முறைக்குப் பல மாநிலங்களிலும் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. சரபோலி மன்னர் பெயரில் அமைக்கப் பெற்ற நால் நிலையத்தில் இன்னும் சித்த வைத்தியத்தைப் பற்றிய பழைய நூல்கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றை பயன்படுத்தி சித்த வைத்திய முறைப் பயிற்சிக்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். பாளையங்கோட்டை, தென்காசி, போன்ற இடங்களில் மட்டும் ஏற்படுத்தினால் போதாது. சென்னையில் உள்ள இந்திய

9th August 1965]

[திரு. க. அன்பழகன்]

மருத்துவ மனை அகற்றப்படுமென்று தெரிகிறது. சென்னையில் மற்றொரு இடத்தில் இருக்குமென்றும் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்திய மருத்துவ முறையில் விஞ்ஞானம் எவ்வளவுதான் வளர்ந்திருந்தாலும் ஆங்கில மருந்து முறையாகிய 'அல்லோபதி' முறையில் குணமாக்க முடியாத பல நோய்கள் இந்திய வைத்திய முறையினால் தீர்க்கப்படுகின்றன. அந்த அளவுக்கு ஆங்கில மருத்துவத்தில் சில மருந்துகள் இல்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. கடுமையான சில நோய்களுக்கு சித்த மருத்துவ முறையிலேதான் மருந்து இருக்கிறது. அதற்காக இப்பொழுது 120 லட்ச ரூபாய் மத்திய அரசு தருகிற பணத்தைக் கொண்டு கல்லூரியையும், மருத்துவ மனையை விரிவாக்க படுக்கைகளையும், ஆராய்ச்சி நிலையங்களையும் ஏற்படுத்தவிருக்கிறோம் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சென்ற முறை அதை இழந்து விட்டதைப் போல் இந்த முறையும் இழந்து விடாமல் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

மற்றும் ஒன்று, இந்திய மருத்துவக் கல்லூரியில் பி.யு.சி. படித்த மாணவர்களைத்தான் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலை இருக்குமானால் அவர்கள் மற்ற மருத்துவ மாணவர்களோடு சமநிலை பெறவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். படிப்பின் தரத்தை ஒரே நிலையிலே வைத்துவிட்டு எம்.பி.பி.எஸ்-க்கு சமமில்லை என்கிற போது வருந்த நேருகிறது. ஆகவே, எஸ்.எஸ்.எல்.சி-யிலே தேர்வு பெற்றவர்களிலே தமிழிலே 50 சதவிகிதத்துக்கு மேலே தகுதி என்களும், ஆங்கிலத்திலே ஒரு குறிப்பிட்ட தகுதி என்களும் பெற்றவர்கள் சேரலாம் என்ற ஒரு குறிப்பு வைத்து மருத்துவ கல்லூரியிலே சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய படிப்பு அத்துறையில் அவர்கள் பயிற்சிபெற ஏற்றதாகவே இருக்கும். பின்னர் அவர்கள் பெறுவது பட்டமாக இல்லா விட்டாலும், டிப்ளமாவாக இருக்கும். அவர்களும் பயன்படுவார்கள். அந்தத் துறையிலே போதுமான அளவு மத்திய சர்க்காரின் உதவியை, அவர்கள் தருவதை, தரவேண்டிய செலவு தொகையை பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, வீட்டு வசதிபற்றி. இந்த வீட்டு வசதியைப் பெருக்குவது அவசியம். பெருகி இருக்கிற வீட்டு வசதியிலே பல வீடுகள் வெடிப்பு விழுக்கின்றன என்ற செய்தி பத்திரிகையிலே வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்திலே வீட்டு வசதியைப் பெருக்கவேண்டுமானால் ஆங்காங்கே சிற்சில பகுதிகளாக நிலங்களை வாங்குவதாலே வீட்டுவசதி பெருகாது. சென்னை, திருச்சி, கோவை போன்ற நகரங்களை ஒட்டி அந்த நகரத்தில் இருந்து 20 மைல், 15 மைல் சுற்றளவுக்கு உள்ள தொலைவிலே பெரு நிலங்கள் எங்கே இருந்தாலும் அவைகளை வீட்டு வசதிக்காக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கம் சிறு சிறு நிலங்களை, சிறு சிறு பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தொடர்ந்து பெரிய நிலப் பரப்பாக கைக்கொள்ளவேண்டும். தாம்பரத்தையொட்டி 5,000 ஏக்கரா, செங்கல்பட்டுக்கும் தாம்பரத்திற்கும் இடையே 5,000

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th August 1965]

ஏக்கரா என்று அதை முன்கூட்டியே அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமானால், குறைந்த விலையாக இருக்கிறபோதே ஏற்றுக்கொள்ளுமானால், அதற்குப் பிறகு பெரு அளவுக்கு தொழிற்சாலைகள் வளரும்போது, அந்த தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டுகிற போது குறைந்த விலையிலே கட்டித் தரக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும். மின்சார ரயில் வசதி கிடைத்து விடுமானால் 10 மைல் 15 மைல் தொலைவில் கூட வசிக்கலாம். கல்கத்தா போன்ற நகரங்களிலே இதை உணருகிறார்கள். அங்கே நிலைமை அப்படி இருக்கிறதா? நமது சென்னை நகர மக்கள் தொகை 20 லட்சமாகப் பெருகி விட்டது என்ற நேரத்தில் வீட்டு வசதியைப் பெருக்க பெரும் அளவிலே திட்டமிடவேண்டும். பெரிய நிலப்பரப்பை ஒதுக்கி அரசாங்கம் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டால்தான் இந்த சிக்கலை ஓரளவேனும் தீர்க்கமுடியும். ஆதித் திராவிட மக்களைப் போல், வீட்டுமனை இல்லாத மக்களுக்கெல்லாம், வீட்டுமனை வழங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற சர்க்கார், நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒரு மாஸ்டர் ஸ்கீமைப் போட்டால்தான் வீட்டு வசதி ஓரளவுக்கு தீர்க்கப்பட முடியும் என்று குறிப்பிட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

4-00
p.m.

அடுத்து தொழில் துறையில் அரசாங்கம் தனது இலக்கை ஓரளவு நிறைவேற்றி இருக்கிறது. ஆனால் சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரையில் ஐயுறவேண்டிய சூழ்நிலையை மத்திய அரசு ஏற்படுத்திவிட்டது. நமது அரசு ஐயத் திருகு இடமில்லை என்று சொன்னாலும் அதிலே பொறுப்பிலே உள்ளவர்கள் திருப்பித் திருப்பி ஐயத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது அமைச்சர் அவர்கள் எப்படியும் நிறைவேற்றப்படும் என்று கூறுகிறார்கள். இரும்புத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரையில் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை இந்திய அரசுக்கே லாபம் தரக் கூடியதாகும். இந்திய அரசுக்கே லாபமாக இருக்கக்கூடிய காரியத்தைக்கூட அவர்கள் கைவிடுகிறார்கள் என்றால், இது மிக மிக வருந்தத் தக்கது. நம்முடைய அமைச்சர்கள் ஏற்கனவே இந்திய சர்க்கார் தந்திருக்கிற வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றும்படி வற்புறுத்தினாலே போதும் என்று நம்புகிறேன். ஏனென்றால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வழங்கிய ஏட்டிலே, பக்கம் 99-லே குறிப்பிட்டிருக்கிறது கருத்து. இந்திய அரசு அந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதிலே இடமளித்திருக்கிறது. சந்தேகமாக அல்ல, ஆராய்ச்சி நிலைகூட அல்ல. இந்த திட்டத்துக்காக ரூபாய் 25 கோடி ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்தை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சேலம் இரும்பாலைக்காக மத்திய சர்க்கார் 25 கோடி ஒதுக்கியிருக்குமானால் இன்றைய தினம் அந்த சொல்லிலே இருந்து பிறழ்ந்து செல்வதற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்புவது தவறல்ல. அப்படி அந்த அரசாங்கம் பிறழ்ந்து செல்லுமானால் இன்றைய தினம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே மத்திய அரசு துறையின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய திட்டங்களில் மிக முக்கியமானது நெய்வேலி-சேலம் உருக்குத் தொழிற் தொழிற்சாலை ஆகும் என்று, நிறைவேற்றப்படவேண்டியது இரும்பு உருக்கு

[9th August 1965.] [திரு. க. அன்பழகன்]

தொழிற்சாலை ஆகும் என்று நிறைவேற்றுவதாக வாக்குறுதி தந்த டெல்லி சர்க்கார் 25 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குவதாகச் சொன்ன சர்க்கார் அந்த நிலையிலே இருந்து தடுமாறுவது, கண்டிக்கத்தக்க வகையில் சொன்ன வாக்குறுதியை மத்திய சர்க்கார் மீறுகிற போது, அதிலே உள்ள அமைச்சர்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் மீறுகிறபோது, திட்டங்கள் எப்படி செம்மையாக நிறைவேறும் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறேன். திட்டங்கள் என்பது முன்னால் கொடுத்த வாக்குறுதிகள் நியாயமான வாக்குறுதிகளாக இருந்து தவறு இல்லாமையாக இருக்குமானால் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். 25 கோடி ஒதுக்குவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களது திட்டத் திலே ஒதுக்காமல்கூட இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் கொடுத்த வாக்குறுதிகளுக்கு என்ன மதிப்பு? சேலம் இரும்பை மற்ற இடத்து இரும்பைவிட தரத்திலே உயர்ந்ததாகத் தயாரிக்க முடியும், நல்ல எஃகு தோற்றுவிக்க முடியும் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. மற்ற இடங்களிலே உன் ஒன்றுக்கு ஆகிற செலவைவிட இங்கே உன் ஒன்றுக்கு ஆகும் மூலதனச் செலவு குறைவு என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. அதற்கான மூலப் பொருள்களை கொண்டு வந்து சேர்ப்பதிலே, மற்ற இடங்களிலே ஏற்படக்கூடிய தொழிற்சாலைகளுக்கு மூலப் பொருள் வந்து சேர்வதிலே எத்தனை கிலோ மீட்டர் தூரத்திலே இருந்து வர வேண்டுமோ அதிலே நான்கிலே ஒன்றாக, எட்டிலே ஒன்றாக இருக்கிறது. இவ்வளவு வாய்ப்புள்ள சேலம் இரும்பு உருக்கு தொழிற்சாலையை டெல்லி சர்க்கார் தள்ளி வைக்குமானால், இந்த மாநில சர்க்கார் நடத்தவேண்டுமென்றால், மாநில சர்க்காரின் பிரச்சினைகளை நிறைவேற்ற முடியாத, கையாலாகாத நிலைமை டெல்லி சர்க்காருக்கு இருக்கிறது என்ற நிலைமை ஏற்படும். மாநில சர்க்கார் அதை நடத்த நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் வேண்டும்.

அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எடுத்துச் சொல்கிற கருத்துக்களின் போக்கை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்றாலும், இதிலே அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மாற்றத்தைக்கண்டு நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவர் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது மத்திய அரசு இந்த திட்டத்திலே எப்படி தன்பங்கை செலுத்தவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். மாநில அரசாங்கத்தினால் அதிகபட்சமாக ரூ 100 கோடிதான் முதலீடு செய்ய முடியும் எனத் தெரிகிறது. எனவே மத்திய அரசாங்கத்துறையில் ரூ 325 கோடி முதலீடு செய்யவேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் இம்மாநிலத்தில் ஏற்கனவே துவக்கியுள்ள தொழில்களுக்காகச் செய்துள்ள முதலீட்டையும், அத்தொழில்களை மேற்கொண்டும் விஸ்தரிக்கவேண்டியதன் அவசியத்தையும், புதிதாக இந்த மாநிலத்தில் துவக்கப்படவிருக்கும் தொழில்களையும் பார்க்குமிடத்து, மத்திய அரசாங்கம் ரூ. 325 கோடி முதலீடு செய்வது சாத்தியமாகும் என்பது தெரியவரும்” என்று சொல்லி இருக்கிறார். இது அவர்கள் செய்யவேண்டியது. அவர்களாலே முடிந்தது. அவர்கள் இதைச் செய்வதால்தான் ஏற்கனவே நடத்திக்கொண்டிருக்கின்ற மத்திய சர்க்கார் சார்பிலே உள்ள

[திரு. க. அன்பழகன்]

[9th August 1965]

நிறுவனங்கள் மேலும் செயல்படுவதற்கும் அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிற கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் முடியும். ரூ. 1,000 கோடி அளவிலே செயல்படத்தக்கதாக இருக்கிற இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையை அவர்கள் நிறைவேற்றுவதிலே எந்த விதமான தயக்கமும் காட்டக்கூடாது என்று விளக்கி இருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சியிலே நான் இருந்தபோதிலும் அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய சர்க்காருக்கு இவ்வளவு கடமை இருக்கிறது என்று காட்டுகிற உரிமைக் குரலை நான் பாராட்டுகிறேன். மத்திய சர்க்கார் தரவேண்டிய இந்த ரூ. 325 கோடி இந்த மாநிலத்திலே தொழில் நிறுவனத்துக்கு எண்ணூர் அனல் மின்சார நிலைய முதலீடு, பெட்ரோலிய சுத்திகரிப்பு தொழிற்சாலைக்கான முதலீடு, கல்பாக்கம் அணுமின்சார தொழிற்சாலைக்கான முதலீடு, அதே போல இரும்பு வகையிலே வேறு சில ஹெவி பிளேட்டஸ் அண்டு வெஸல்ஸ் தயாரிப்பதற்கான தொழிற்சாலைக்கான முதலீடு, தொலை தொடர்பு கம்பி முதலீடு, இவைகடையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தாலும் அது அந்தத் தொகைக்குள்ளே அடங்கிவருகிற காரணத்தாலே இந்தத் தொகை இந்த மாநிலத்துக்கு உரிய தொகை, இந்த மாநிலம் மத்திய அரசோடு பெற்றிருக்கிற தொடர்புக்கு மத்திய அரசு காட்டவேண்டிய மரியாதைக்கு அடையாளமான தொகை. இந்தத் தொகை ரூ. 325 கோடியை மத்திய அரசு தரும்படி வற்புறுத்துவது அமைச்சரின் கடமை. ஆக, இந்த ரூ. 325 கோடி, ரூ. 780 கோடி மத்திய சர்க்கார் திட்டங்கள், ஆக, ஏறத்தாழ 1,100 கோடி அளவுக்கு, இந்த மாநிலத்திலே முன்னுறவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட மாதிரியில் மத்திய அரசு 2,250 கோடி என்ற உச்ச கட்ட நிலையை மத்திய அரசின் சார்பிலே உள்ள நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துக்கு மேற்பட்ட தொகைக்கு பொருத்தமான தொகையாகும். இதை ஒரு ஐந்தாண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் கொஞ்சம் அதிக ஆசையாலே 1,000 கோடி என்றார். இப்போது 1,100 கோடியாக இருக்கிறது. இதை வற்புறுத்திப் பெற மாநில அமைச்சர்கள் தயங்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்திகாக்கூட 2½ லட்சம் நாம் செலவழித்திருக்கிறோம், அதையாவது காணிக்கையாகக் காட்டி இந்தத் தொகையைப் பெறவேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* THE HON SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, we have had a very useful discussion on the Fourth Five-Year Plan. At the outset, the Leader of the opposition raised a few doubts whether the discussion on this plan would be appropriate at this stage. He has specifically mentioned that the Finance Commission has not yet reported and that we do not know what are the resources that would be made available to this State as well as the other States. He also mentioned specifically that the size of the plan had not been settled by the Government of India, and in that context, discussions with regard to this plan should be somewhat unrealistic. Sir, it is true that if all this information was available with the Government, as it should be, we would have been more pointed in our references to the detailed items

9th August 1965] [Sri R. Venkataraman]

of expenditure as well as the schemes. Nevertheless, I don't think, the absence of this information has in any way affected the very useful discussions that we have had in this House. The plan at best only envisages broad outlines of expenditure on various items, the details being worked out when the exact plan is drawn up; even after the exact plan is drawn up, it is not as if it is an inflexible strait-jacket. We always adjust within the plan expenditure to suit our immediate needs. In fact, one of the points of criticism, which the hon. Member Sri Anbazhagan raised, was that there had been shortfalls in the expenditure detailed in the Third Plan and certain items, which had been specifically mentioned as schemes included, had been either dropped or discarded, and that we had not been able to keep straight to the plan details. Sir, the idea in a plan of this kind is to see that the total expenditure on each head is spent. We take agriculture as one head of expenditure; we take industries as another head of expenditure; social services would be another head of expenditure; transport, railways, roads, etc will be taken as one head of expenditure. Within those broad heads, items can always change in order to suit the local needs as well as immediate requirements. Now, hon. Members will find that while some of these small schemes were dropped, we have spent Rs. 18.8 crores on minor irrigation as against Rs. 12 crores, which we allotted for it. This is only an illustration. If hon. Members want this Government to stick to every detail, which is adopted in the plan, as an inflexible rule from which no deviation should be made, and that it should be always implemented in the way in which it was prepared four or five years ago, without taking into account all the changes that are taking place, when I am afraid, the plan itself will fail. From year to year, several changes take place; several new situations arise, and certain new burdens come up. Therefore, the plan should be flexible enough to see that we are able to spend the money allotted to that head and not merely stick to each item of expenditure. The same point of criticism was made by Mr. Sambandan also. He pointed out that certain items of expenditure on handlooms were lower. But, in the same book he will find that we have spent more. In respect of Co-operative Textile Mills, as against Rs. 50 lakhs which we provided for, we have now spent about Rs. 100 lakhs. During the course of the Plan, we found that one of the things which was affecting the handloom weavers was the non-availability of yarn at reasonable prices. Very often they are kept on the mercy of the mill-owners. Therefore, the Government thought that one of the ways of giving relief to the handloom weavers would be to go into a new line of development expenditure and then see that this great handicap was removed. Therefore, we increased the expenditure on Co-operative Textile Mills and spent Rs. 1 crore instead of Rs. 50 lakhs. Like that we go on in each one of the items of expenditure and see that the plan is adjusted to suit the needs as they arise from time to time. Under the Plan expenditure for the Third Five-Year Plan, we will find that the actual expenditure is Rs. 340 crores as against the provision of Rs. 291 crores. The

[Sri R. Venkataraman] [9th August 1965]

total performance is therefore higher. At that time of drafting the plan, the Government might have thought that certain schemes might not be necessary, but as the plan proceeds under changed circumstances it may be necessary to take up new schemes. In this connection, I would like the House to appreciate one important factor. When we spent Rs. 340 crores during the last five years, we came before the Legislature with the Budget in which we provided for all the expenditure. If Members thought that the provision of expenditure under that head was not properly made, then the Government would have explained the position to the House. But it would be difficult for the Government at this stage to explain the various details of expenditure under the Plan.

திரு. க. அன்பழகன் : திட்டத்தில் தரப்பட்ட விவரங்களின்படி செலவழிக்கப்படாத ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் எந்த எந்தத் திட்டத்தில் எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்படவில்லை என்று தெரிவிக்கப்படவில்லை. புதிதாக மேற்கொள்ளப்படவிருக்கும் திட்டங்கள் தான் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தெந்தத் திட்டங்கள் கடைசியில் 1964-65-ம் ஆண்டில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டன என்ற விவரங்கள் தான் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு முன்பு அந்த அந்த வருஷங்களில் எந்த எந்தத் திட்டங்கள் நிறுத்திவைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற விவரங்கள் தெரிந்திருந்தால் அவைகள் நிறுத்திவைக்கப்படுவது பாதகமா, பாதகமில்லையா என்று சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

THE HON. SRI VENKATARAMAN : Sir, this is a sort of appraisal which was given some time earlier. Now what I am submitting to the House is that if hon. Members had really wanted some particular schemes, and they found they were not included in the Budget presented to the House, it would have been open to them in the Budget discussion to ask why they were not included. That would be more useful as a Budget discussion. I am not finding fault with the Legislature for not having done that. But I say that we have obtained the sanction and approval of the Legislature, because these various schemes have been included in the Budget every year, and the expenditure in respect of these items has been put through. What we originally put in the plan has been approved by the House. That is all what I want to say. But the more important aspect which I would like to urge before the House is that the plan is not such an inflexible strait-jacket but that the plan could and should be made to suit particular circumstances. Now there are a number of items in respect of which, we have to make a change. For example, some equipment is not available—the Universal Auto frame—which the hon. Member referred to. It was intended to be operated by the ordinary pulley. After experiments it was found that it was impossible. Could we go on spending money on it? We try to do something. We have schemes for having smaller tillers and tractors, small harvests and all these things. We want to introduce all these things and for that purpose

9th August 1965]

[Sri R. Venkataraman]

we are starting the Agro-Industries Corporation. But in the course of our experiments, if we find some of these instruments and equipment do not suit our country or that the people do not take to them, we must have the latitude to give them up and try to do something which the people can take up. Therefore, I would humbly submit that the fact that certain items of expenditure have not been incurred or that a few items have been dropped has not deterred us from the fulfilment and the achievement of the Third Plan.

Sir, there was also mention about the difference of opinion existing among the people in the Government with regard to the plan. Some members referred to the opinion expressed by one of the Cabinet Ministers. Some others expressed the point of view that the Prime Minister himself has said something which gave the impression that the Plan should be postponed or delayed or something of that kind. Sir, the Congress is a democratic party. Until a decision is taken, everybody has got a right to express his views. And everyone naturally wants that his point of view should be heard and understood and fully considered by the other. Once the National Development Council takes a decision, they will implement it implicitly. But until the decision is taken, it is good that the differences are expressed, the various points of view are brought out and people are allowed to express their opinions on them. The public reaction is watched and then finally a decision is taken. There are certainly different points of view in respect of the plan to-day. Nobody can deny that. There are two different views, one saying that it should be a smaller plan and another saying that the plan may be just delayed by a year or two. There is yet another view which says that the present plan is not enough, that Rs. 22,000 crores is too small and that it should be somewhere about Rs. 26,000 crores. All these points of view are discussed. It is because some happened to be in office, the view which they expressed got wide publicity giving the impression that it is the final decision on the matter, and not just the opinions of various people who are to take a final decision on the plan. This does not in any way affect the plan nor does it show there is any difficulty in planning nor is there going to be any serious drawback in the fulfilment of the plan. Once it is finalised, I submit that it will be put through with all the enthusiasm which the Party has already exhibited.

Now, the other general point which was raised was that in the Third Plan our performance had not been satisfactory. In support of that point it was argued that the troubles, difficulties and hardships, woes and ills of our people had not been wiped out. Sir, when we drew up the plan, we gave certain targets and said we would achieve them. I do not think anybody can say that with the fulfilment of the Second or Third Plan, all the problems of humanity in India will be solved. Nobody said so and nobody can even say so. In fact our problems are growing. The mere fact that they are growing does not show

[Sri R. Venkataraman]

[9th August 1965]

that we have not fulfilled the plan. But it only shows that in spite of the fulfilment of the plan, the problems are still there. As far as I know, there is no country which has solved all its problems. Even most advanced countries like the United States of America and others have very serious problems of the slums. New York City is infested with slums. They have not been able to solve this slum problem. They tried their best to have any number of housing schemes and put them through. But still the slums grow. No country in the world to my knowledge has solved all its problems. If it has solved all its problems, then there will be practically no Government to do any work. The position with regard to India is, years and years of backwardness, our being late in the field of industrialisation and our coming into the field of freedom at a time when other countries in the world had attained freedom much earlier; these have accentuated the tremendous problems in our country. The moment people became free, they began to ask for conditions which existed in some of the best and most advanced countries of the world. To them, it is no answer to say that they will have to go, through all the period of suffering, which the others countries, which have attained a higher standard of life, have undergone for centuries. To the extent that we told the people that, on becoming free, we would endeavour to raise the standard of life to such an extent as to make their life easier and more comfortable, we have got to discharge the obligation we have undertaken. But in trying to discharge that obligation, I can only say that we can fulfil the targets, and also we can even do a little more than the targets. But we cannot say that we have solved all the problems.

Take the food problem. To-day we have done our best so far as this State is concerned. We have increased the production from 28 lakhs tonnes to 65 lakhs tonnes. But, then, it does not solve India's problem. It is a problem of the nation. The whole nation requires more food. There are various reasons why more food is required by the nation. It is not only a question of population. It is also a question of raising the standard of life of the people. Once the standard of living of the people begins to increase, then the demand for food increases in proportion or even a little more. Similarly, the demand for cloth the demand for amenities, housing and all these things, increases in proportion with every increase in the standard of life of our people.

Take for instance, the question of education. We have done the best. Everybody acknowledges this. Not even the Opposition has criticised the performance of the Madras State in respect of school education which we have given to a number of boys. We have admitted into schools all the boys and many are getting mid-day meals and so on. But then it does not solve the problem. It produces new problems. They study up to S.S.L.C. Then the question arises regarding their admission to University and technical schools and colleges, their employment, their absorption in factories,

9th August 1965]

[Sri R. Venkataraman]

and so on. Can anybody say that it was the Government's fault, to have given education to the people? The mere fact that we have performed a certain task is itself the basis for further problems arising out of it. Supposing we have not performed the tasks, not to spread S.S.L.C. education to more than a lakh of students, but kept our school leaving population at only 30,000 then there will be no difficulty for seats in the colleges. Actually, we will find then that there are more colleges than the students. It used to be so in the days when I joined the Intermediate. The Principal used to feel proud when a student came and joined it. Now, I am saying this to show how untenable the criticism is when we say that the Third Plan has not yielded any results and that the Third Plan has been a failure merely because all the problems of India have not been solved by the Third Plan. I am not sure whether with the Third or even with the Thirteenth Five-Year Plan we will solve all the problems of India. The problems will go on increasing with every increase in the standard of living. So long as the desire for improvement is there, we will have to continue to do this so that we may keep up the tempo of development. Therefore, I do not want to take more of the time of the House to show how in respect of each one of the items, the Government have performed more than what they have planned. All this is printed and given in a book form to hon. Members. As I said already, there may be one or two cases of modifications or changes made in the Plan, but that does not detract from the performance of the Plan.

Then, Sir, I will proceed to deal with some of the particular questions which have been raised in the course of the debate. The hon. the Leader of the Opposition raised a number of points with many of which I am very proud to say the Government are in agreement. That the slums should be cleared and the problem should be dealt with, is a matter on which there can be no difference of opinion. But the difficulties in having the slums cleared are well known to all the Members of the House. The reluctance of the slum dwellers themselves to move out of the place, the very high density of the population in some slum areas, and the very heavy cost of acquiring lands within the city in which they live are some of the gigantic obstacles in the way of slum clearance. But I am glad that the hon. Member Sri Anbazhagan raised the point about acquiring large blocks of land for the purpose of developing satellite towns. I wish to inform him that even in the Third Plan we have done it. We acquired 1,200 acres of land in the West Madras area, from Shenoy Nagar going right up to three miles west of that area. We have acquired another thousand acres in North Madras, Vyasarpady, for a composite scheme of rehabilitation of slum dwellers, the low and the middle income group people. In Kodambakkam-Fudur again we have acquired a thousand acres. We have also acquired an area of 600 acres within the city itself. We have therefore acquired somewhere near 3,600 to 3,800 acres for the purpose of putting the neighbourhoods of satellite towns to relieve conges-

[Sri R. Venkataraman]

[9th August 1965]

tion. All of them are now in various stages of implementation. The Kodambakkam-Pudur first stage is practically complete. The South Madras Scheme—Urur scheme—is half way through. We have difficulties in getting possession of the lands in West Madras area. A lot of writ petitions held up the land acquisition and therefore we could not proceed very fast. But I want to inform the House that this has been given the highest priority. Not only have we done this for this City but we have done it in all municipal areas. We have acquired 500 acres in Tiruchi and another 500 acres in Madurai. We have taken all the important centres where there is strong concentration of population, and we are trying to do our best.

Then, Sir, the hon. the Leader of the Opposition said that we should rely more on our own resources than on expecting help from other States. And that is why I think my Hon. Colleague, the Minister for Public Health, stated that we would rather have the Cauvery scheme put through than look forward to the Krishna-Pennar scheme. In the present stage of the inter-State relationship, I am afraid, many of the inter-State schemes will be delayed. I do not see very bright hopes of inter-State schemes being given high priority. It will require a lot of persuasion and discussion, and it may take some time. But our needs are very urgent and therefore I entirely agree with the hon. the Leader of the Opposition that where our needs are concerned and where our needs are urgent, and where we cannot afford to wait for some time, we should rather rely on our own resources and try to put through the schemes.

Another point which he raised was about production of steel. He has quoted a very high authority who says that steel is likely to go out of use as many alloys and substitutes are taking its place and that money spent on steel would really not be worth while and only be a waste in the future. What he said was about countries which had advanced very far. So far as our country is concerned, our total production of steel is only 4.5 million tonnes and this is hopelessly inadequate for our needs. I know there are a few basic things which cannot be substituted except with steel. And steel is going to be one of the primary materials required to build machinery, equipment and so on. Therefore, I would earnestly plead with him to approve of the policy not only of this State in insisting on the Salem plant but also of the Government of India giving a very high priority for steel.

Then, Sir, in the matter of education there has been some difference of opinion between the hon. the Leader of the Opposition and the hon. Member Sri Anbazhagan. While the hon. Member Sri Anbazhagan appeared to favour a ten-year school course, the Vice-Chancellor was very much in favour of the present educational system which we have adopted. This has been a matter of great deal of discussion, and the State Education Committee has come to the conclusion that the eleven-year course which we have now adopted is the best so far as this State is concerned. When the Education Commission recently visited Madras,

9th August 1965]

[Sri R. Venkataraman]

our Chief Minister also discussed with the Education Commission, and it appears to us that even the Education Commission, which has a partiality for the Higher-Secondary type of schools, seems to approve, far as this State is concerned, the eleven-year school course, and the arrangements of its education pattern for the technical and University course to suit this particular system. And it is our impression that they have approved of this scheme so far as this State is concerned. We are trying to divert the boys from this particular stage into the polytechnics or to the colleges, as the case may be. Some of them may even go into the industrial training institutes in which, for certain particular trades, education up to S.S.L.C. is insisted upon. I do not think that we should go on changing the pattern of education. I think more harm is done by changing the pattern often than by even having a bad pattern continuously for a long period. Then the world will adjust itself to it. But if we go on changing, we do not give any occasion for any adjustment to take place, with the result we create confusion and chaos.

The other question which the Hon. the Leader of the Opposition raised was about the school fees. Here is a matter of conviction to the party. We want to give free education to all the children. If we say that there should be some children paying school fees and others not, there will be discrimination. Then some of the children who are paying school fees will say, 'We are entitled to better treatment, better instruction and different treatment from others'. So far as schools are concerned, the less discrimination exists there the better for education. All children should be treated on a par and alike, and there should not be any occasion in which they may feel any discrimination. Sir, I hope the Vice Chancellor would agree with this position.

Then, Sir, the hon. Member Dr. Hande raised one or two questions, particularly regarding our revenues. He said that the increase in revenue from Rs. 90 crores to Rs. 160 crores was not due to the buoyancy as stated in the speech of the Hon. the Chief Minister but that it was due to inflation. He said he had some records to show that the rupee was now worth only 17 nP. Well, I do not know how far it is true or how far it is correct. But there have been various interested people talking with interested statistics. My reliance is on a publication which is international and which has nothing to do with any Government in any country. I am one of the people in the mailing list of the 'Monthly Economic Letter' of the First National City Bank, New York. It has branches throughout the world, and it has a very important economic division which goes into the question of the depreciation of the currency in the various countries of the world. This is what we find. In 1954, if the index figure was 100 so far as India was concerned, in 1964, it was 65, making an annual depreciation of 4.2 per cent. Sir, at the same time, in France, which stands next, if the index figure was 100 in 1954, in 1964, it was 64—less

[Sri R. Venkataraman] [9th August 1965]

than India, and the depreciation is 4.4 per cent annually. Israel is held up to us as one of the countries which has made tremendous progress especially battling against their worst natural obstacles. Now, here also you will find that if the index figure was 100 in 1954, it was 60 in 1964—a decade later—making an annual depreciation 4.9 per cent. These hardly justify the statement that the Indian rupee is now worth only 17 nP.

DR. H. V. HANDE : In the same statement it is said that between 1963 and 1964 it is 11.7. But they have not give the statistics for 1964-65. This has not taken into account the intrinsic worth of the rupee inside India but in terms of the foreign exchange.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is not correct. In fact the index numbers for these are prepared according to the cost of living index in each country. If in 1954 the cost of living was 'X' and if the cost of living in that country in 1961, a decade later, was 'Y', a proportion is struck, and it is published. It does not compare between India and other countries. It compares 1954 India with 1964 India. It compares 1954 Israel with 1964 Israel, and there can be no better index than the cost of living index. That shows how the cost of living has been increasing and money depreciating. I am very sorry that a lot of people are unnecessarily creating a sort of wrong impression that the Indian rupee has weakened to an enormous extent. It may be all right so far as political propaganda goes and people may say that the Government have done this and that. But to make a statement in the Legislature is slightly different. In a public meeting, one may say, 'What is the rupee worth now? It is not even one nP'. I can go about saying what this Government have done and how this Government have put up a number of hospitals, etc. But in the Legislature to say that the Indian rupee has sunk to 17 nP. is hardly justified, and I would plead with responsible members that we should not do anything which will discredit our currency. These statements have a tendency to go about, and these will greatly harm our credit and our currency reputation abroad. Having said this, I do not want to dilate on this.

So far as the revenues are concerned, it has a very high rate of growth so far as this State is concerned. For this, there are a number of factors. The growth of industrial development in the State naturally brings more sales tax. Hon. Members are aware that in 1957 our general sales tax was Rs. 8.75 crores. In 1964, it is Rs. 20 crores. Even if we allow in this period of seven years a 30 per cent fall in revenue because of the depreciation in the value of the rupee, we cannot say that Rs. 8 crores has become Rs. 20 crores merely by depreciation. The reason why our revenues have shown such buoyancy is that there has been a very great tempo of economic development and industrial growth. The one industrial project to cite only one instance, the Mettur Aluminium industry,

9th August 1965] [Sri R. Venkataraman]

which was started a few days back, will give me Rs. 15 lakhs by way of sales tax. The various yarn mills which have been put up will give us general sales tax as well as central sales tax, because the yarn is sold outside Madras. The growth of the economic development in this State has been of such an order as to give us more revenue without adding to the rate of the tax—again I want to emphasise ‘without adding to the rate of the tax’.

Sir, there was general criticism in the House that there is an undue emphasis on public sector and that a lot of money is being spent by the public sector. I think Sri Subbiah Chettiar was very strong about it. But if we analyse the expenditure, we will find that every one of the items of expenditure, in respect of the public sector, is for the general welfare of the people, and that it cannot be avoided. For instance in the fourth plan, for minor irrigation, there is the provision of Rs. 2,500 lakhs. It cannot be said that irrigation should be in the private sector. Then there is ‘Transport and Communications’ including ports and roads. These are all public sector undertakings. A sum of Rs. 3,800 lakhs has been provided for these. Then we shall take Education. For general education, we have provided Rs. 79 crores. For technical education we have provided Rs. 15 crores. So, all these items of expenditure are really for the general welfare of the people, and none of these can be transferred to the private sector.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : What I say is not about the public sector activities. But I say that the Government are encroaching on trade and other businesses to the detriment of the people.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I have been in the premise. I now came to the conclusion. I only stated that this was a thing which could not be avoided. 4-40 P.M.

The only sector in which both the public and private sectors can compete is the industrial sector. In public sector, the provision made for industries is Rs. 3,200 lakhs. In the private sector it is Rs. 2,400 lakhs. It cannot be, therefore, said, that the public sector has been given undue emphasis on this account. Even hon. Members, in the course of the debate, agreed that heavy industries and the defence industries must necessarily be in the public sector. The Neyveli Lignite Project could never have been put through in the private sector. There are many industries which cannot be taken up by private sector for sheer paucity of capital. If we take that into account and see these projects, which have been put in the public sector—they are all very heavy—we will see that they are beyond the pale of performance of the private sector. We cannot say that the sum of Rs. 3,200 crores for the public sector is too great while we have allotted Rs. 2,400 crores for the private sector. If we come to small-scale industries, we will find how realistic we are. In small-scale industries in private sector, there will be Rs. 400 crores, while in the public sector it will be only Rs. 280 crores, and even in that Rs. 280 crores,

[Sri R. Venkataraman] [9th August 1965]

industrial Estates will come in. It is this method by which we help the growth of private sector. In this way, I wish to emphasise the plan has given a very important role to the private sector, contrary to the impression that the private sector has been elbowed out. I beg to submit that the private sector has been given a very important and useful role to play in the field of industries and if the private sector fulfils our targets, our performance in the Fourth Plan will be certainly creditable. The fact that the Government have engaged themselves with new industries—small industries—can be due to various factors and circumstances. In order to provide unemployment relief, we will start match factories. This is not for earning any profit. Our Khadi scheme is really an unemployment relief scheme. If we don't have the Khadi Scheme, lakhs and lakhs of people living in the villages will not have even these twelve annas to live on. So, unemployment relief schemes have to be taken up from time to time to relieve distress in certain sectors of society.

Sir, much has been said about agriculture. I have already mentioned about the various aspects of agriculture. The only thing is that people say we have spent so much on agriculture and immediately we have not got the results. I want to point out that these are schemes which will not yield immediately results. For instance, the outlay on agricultural programmes is very largely on overheads like irrigation. That does not immediately yield results. Agricultural Extension Agencies, training of Agricultural graduates, promotion of research, etc., take time to yield results. These are inevitable and absolutely necessary, though we cannot make any headway or break through. In fact, Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar specially mentioned that emphasis should be laid on research; not only that, but that it should be brought home to the agriculturists. These are things which will not yield results immediately, but will have a leavening effect over a long period.

The next point which was greatly urged is taxation. Time and again, hon. Members have said that there is very heavy taxation; we are not able to bear the burden and that the plan imposes an unconscionable burden on the people. Sir, it is true that, when we want to execute a large plan, we have to bear really the burden. Otherwise we will have to say we need not have the plan or we need not have a plan of this size. Even those who are always talking about cutting down the size of the plan are only eager to cut down in regard to things which they are not interested in. Mr. Anbazhagan is interested in education. He will certainly object to any cut in education. Dr. Lakshmanaswami Mudaliar will have cut in industries. If I say that I would like to cut down certain factories, he will not accept it. That is the attitude of mind in every critic. Nobody comes forward to suggest fairly that these are the heads of items in which we should reduce the plan and still keep up the tempo of development to meet our needs so that it will be impossible for us to examine any particular item and see if it can be cut down without causing very serious repercussions. Like the little waves,

9th August 1965] [Sri R. Venkataraman]

which develop on dropping a little stone in the pond right upto the edge of the water, it will have serious repercussions all round. Therefore, it is difficult to accept that the plan can be cut here or there. We find that there is no unanimity with regard to the areas in which it should be cut.

In respect of taxation also, there are two different views. I am not going to canvass for either, but I want to place them before the House for mere information. There is one section of economists who think that the level of taxation in India is low. According to them, in India; the *per capita* income being so low as Rs. 350 or Rs. 360, our exemption limit of Rs. 3,000 for income-tax is very high and unconscionable. Therefore, they say, the taxation is low. On the other hand, foreign exchange is going to be a very difficult problem. How are we going to meet it? In order to get over the foreign exchange problem, the Government of India are now suggesting, for instance, the use of indigenous raw materials in the place of the imported, the use of indigenous machinery in the place of the imported and the opening of design centres which will design new machinery in the country itself. Sir, in order to do that, we must get at least a basic quota of foreign exchange. We cannot build from scratch. The hon. Member Subbiah Chettiar instanced Japan the other day, and said we had not achieved any improvement like Japan in the last ten years. He also said "Take Germany, we are nowhere near the development made by Germany in the last ten years." Even at the risk of taking a little time. I would like to give to the House an experience which I had in Germany. I went to Germany after the war, and then there was mere ramshackles. Everything was burnt to ashes. The factories were all in complete ruin. Ten years later, factories have sprung up and they are all producing much better than what they did before the war. I asked them, "Please tell me the secret as to how within ten years you are able to rebuild all these things, while we, with 15 years' experience, have not been able to go even upto 1/50th of 1/40th of what you have done." Then the economists told me, 'It is true that the war destroyed our factories, but the war could not destroy our skills, skills which have been developed through 200 or 300 years. Along with the other people in the world, we designed; we invented, we introduced new technology, new methods and that is still with us. Therefore, it was feasible for us to build'. It is the something with Japan or any other country, which had taken part in the industrial revolution. No country in the world which has not participated in the industrial revolution and which did not advance along with the other countries in the field of industrialisation, has reached that amount of technological growth or industrial growth as India has done. Therefore it is wrong to compare India with Japan or Germany. We should see the skills that we are now developing. The progress is fast and we are able to dispense with foreign assistance as quickly as possible.

[Sri R. Venkataraman] [9th August 1965]

I have only a few more small observations to make. If by chance I do not refer to other members, it does not mean that they have not made any valuable contribution; it is just because that they do not come under the classifications which I have adopted for replying.

The hon. Member Sri Rajah Iyer gave some valuable suggestions with regard to training schools. He said that in the training schools there should be no stipend at all and this stipend was a waste of money. I do not know how far Mr. Krishnamurthy would agree to that. But the point about training schools is that we will admit such number of training students as are required as teachers in the year to come. It is not general education. We cannot admit everybody into the training school. The purpose of training schools is to find and recruit the requisite number of teachers who will be required at the end of one or two years. And that is why we are not providing facilities for everybody to go into the training school.

Sri Krishnamoorthy said that there were enormous extents of uncultivated lands. I would like to go with him and see them for myself. The *per capita* ownership of land in the State is 0.6 acre. This is one of the lowest, barring perhaps Kerala. There is not much land. The lands that we can see by the railway line are not cultivable at all, and even if they are cultivated, the cost of production will be much greater than the yield would be uneconomic.

Now, I am thankful to the members of the D.M.K. party for the support they have given to the Plan as a whole. They have dissociated themselves from another party, which said that the plan should be delayed or it should be reduced. In fact there may be differences of opinion with regard to the size of the plan. But there can be no difference of opinion as to the necessity for the plan. The hon. Members Sri N. V. Natarajan specially mentioned it and emphasised the point.

Two things which have been repeated by the members are the Salem Steel Plant and the Hogenekkal scheme. I have already stated that so far as the Hogenekkal Scheme is concerned, we have to get the consent of the neighbouring State, Mysore. We are doing our best. This is a case of what we call in Dickens's novel "Barkis is willing to marry, but Puggoty has to give consent". Here also we are keen on having the Hogenekkal Scheme. We are positive that it will be one of the cheapest hydro-electric schemes and it will be of immense advantage and use to the Mysore State also. Some little doubts and anxiety expressed by officials in the newspapers that this will hurt their share of waters, I am afraid, has no basis, because the sharing of water will be discussed between the two States in 1974, when the agreement expires and a new agreement will be entered into. There is no question of sharing the water. The water already flowing out of Krishnarajasagar will be utilised to the advantage of both the States. We

9th August 1965] [Sri R. Venkataraman]

have offered to them that we will share the cost of power in spite of the fact that one of the hydro-generators would be exclusively on the side of the Madras State. We look forward to the discussions turning fruitful. The Planning Commission Member in charge of Electricity, Professor Thacker, is coming over to Madras for discussions on the matter. After discussions with us, he will be proceeding to Mysore. Let us hope for the best.

So far as the Salem Steel Plant is concerned, we have done all we can. The Opposition or any other person in this State could not say that the Madras Government have failed in anything. We have taken advantage of the new and improved technology which utilises the low grade iron ore and lignite. We had all the experiments conducted so that nobody will be able to say: "No, the scheme is not technically feasible". We have shut out any such argument by all the steps which the State Government took over the period. We have got the report in which the capital cost of steel per tonne in various other Hindustan Steel Projects, such as the Rourkela and Bhilai, is compared, and it has shown that the Salem Steel Plant will be comparable. I must express my gratitude and thanks to the Japanese Consulting Institute for their interest in this scheme. They are sending out a team. There can be no criticism whatsoever of this Government in respect of the Salem Steel Plant or the steps that they have taken to implement it. Of course there are a number of imponderables in everything. And there are some differences of opinion expressed in certain quarters. But I do hope that ultimately the scheme will be put through and we will have the only steel plant in the whole of India which will go into production and produce some steel in the Fourth Plan period. Even if the other plants are put through, even if they are sanctioned and money expended on them such as Vizag or Hospet plant—no one of these will go into production as soon and as quickly as the Salem Steel Plant, because all the preliminary work for the plant has already been completed and it is just in the position of immediately starting on work. I do hope that the Government of India will approve and include it in the Plan and we hope for the best.

Sir, I do not want to take more of the time of the House. I am sorry I have taken a little longer time than usual. I am very grateful to the House for the patient hearing they have given me and I trust they will approve the plan as a whole.

MR. CHAIRMAN : Now, the discussion on the Draft Outline of the Fourth Five-Year Plan is over. We will now take up the Government Bills.